

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

Warszawa, dnia 30 stycznia 2015 r.

DOLiS/DEC-55/15/7003,7005/15
dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 ze zm.), art. 12 pkt 2, art. 27 ust. 1 i ust. 2 pkt 2, art. 22 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1182 ze zm.) i w związku z art. 20 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t. j. Dz.U. 2011 r. Nr 287 poz. 1687 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pana Ł. I. o usunięcie jego danych osobowych z Krajowego Systemu Informacyjnego Policji (KSIP), prowadzonego przez Komendanta Głównego Policji, z siedzibą w Warszawie przy ul. Puławskiej 148/150,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynął wniosek Pana Ł. I., zwanego dalej Skarżącym, o usunięcie jego danych osobowych z Krajowego Systemu Informacyjnego Policji (KSIP), prowadzonego przez Komendanta Głównego Policji, z siedzibą w Warszawie przy ul. Puławskiej 148/150. Skarżący wskazał, że cyt.: „wniosek swój motywuję tym, że nastąpiło zatarcie skazania i pragnę korzystać z pełnych prawnych skutków tej instytucji pozostając osobą nigdy nie karaną w świetle prawa”.

W toku przeprowadzonego postępowania administracyjnego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił, co następuje.

1. W dniu [...] i [...] grudnia 2012 r. Skarżący zwrócił się drogą mailową do Rzecznika Prasowego Komendanta Głównego Policji z pytaniem w jaki sposób usunąć z KSIP rejestrację czynu karalnego, którego dopuścił się mając 14 lat. Zapytanie umotywowwał faktem, iż jego kandydatura w procesie rekrutacji do Policji została odrzucona, a on chciałby uzyskać informacje jak jego dane mogą być usunięte z tej bazy.

2. Maile, zgodnie z właściwością rzeczową, zostały przekazane do Biura Wywiadu Kryminalnego Komendy Głównej Policji (obecnie Biuro Służby Kryminalnej Komendy Głównej Policji), celem dalszej realizacji (wskazana korespondencja w aktach postępowania).
3. W dniu [...] grudnia 2012 r. Naczelnik Wydziału Wsparcia i Obsługi Biura Wywiadu Kryminalnego Komendy Głównej Policji poinformował Skarżącego, że ma prawo wystąpić do Komendanta Głównego Policji (administratora zbioru danych KSIP) lub Dyrektora Biura Wywiadu Kryminalnego KGP - za jego pośrednictwem - o usunięcie swoich danych osobowych ewentualnie przetwarzanych w KSIP. Skarżący został poinstruowany, że w tym celu może przesłać, także drogą elektroniczną, wniosek o usunięcie takich danych, podając imię, nazwisko, dokładny adres, PESEL, datę i miejsce urodzenia oraz imiona rodziców i panieńskie nazwisko matki, a przesłanie wniosku mailowo jest równoznaczne ze złożeniem go w formie papierowej.
4. Tego samego dnia Skarżący zwrócił się z wnioskiem o usunięcie z KSIP informacji dotyczących wykroczenia popełnionego przez niego w dniu [...] maja 2012 r. ([...].05.12) nr [...], powołując się na zatarcie skazania.
5. W dniu [...] grudnia 2012 r. została udzielona Skarżącemu odpowiedź, że Policja nie przetwarza wskazanych przez niego informacji.
6. W piśmie z dnia [...] lipca 2013 r. do Generalnego Inspektora Ochrony danych Osobowych Komenda Główna Policji potwierdziła, że Policja nie przetwarza wskazanych przez Skarżącego informacji. Jednocześnie wyjaśniono, że Policja przetwarza w KSIP dane Skarżącego w zakresie przedstawionego mu w drugiej połowie 2010 r. zarzutu popełnienia czynu zabronionego z art. 278 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 553 ze zm.): „w KSIP przetwarzane są (...) jedynie te informacje, w tym dane osobowe, wyżej wymienionego, których możliwość przetwarzania przewiduje art. 20 ust. 2b ustawy o Policji” [ustawa z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. tj. z 2011 r. Nr 287, poz. 1687 ze zm.) – przypis GIODO].
7. Pismem z dnia [...] grudnia 2013 r. Komenda Główna Policji wskazał, że cyt.: „odnosząc się natomiast do informacji, o których mowa w art. 20 ust. 17 b, które stanowią obligatoryjne podstawy do usunięcia danych osobowych przetwarzanych w KSIP, informuję, iż Policja na chwilę obecną nie posiada informacji o sposobie zakończenia się postępowania karnego i ewentualnego wydanego w sprawie orzeczenia kończącego postępowanie sądowe w sprawie czynu Pana Ł. I., w związku z którym przetwarza się w KSIP informacje jego dotyczące. Należy także wskazać, iż żaden z organów właściwych w przedmiocie prawomocnego zakończenia tych postępowań (głównie sądy powszechne i prokuratury) nie ma obowiązku informowania Policji o sposobie zakończenia postępowań. Natomiast, odnosząc się do ostatniego z punktów wymagających dodatkowych wyjaśnień, w wyniku dokonanych ustaleń informuję, iż Policji nie przetwarza informacji dotyczących Pana Ł. I., które odnosiłyby się do informacji ujawniających jego pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne,

przekonania religijne lub filozoficzne, przynależność wyznaniową, partyjną lub związkową oraz danych o stanie zdrowia, nałogach lub życiu seksualnym”.

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1182 ze zm.), zwanej dalej ustawą o ochronie danych osobowych, dane osobowe mogą być przetwarzane, jeżeli służy to dobru publicznemu, dobru osoby, której dane dotyczą lub dobru osób trzecich. Stosownie do treści art. 7 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych, przez przetwarzanie danych osobowych rozumie się jakiegokolwiek operacje wykonywane na danych osobowych, takie jak zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych.

Ochrona danych osobowych zagwarantowana jest co do zasady w art. 51 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.). W świetle tego przepisu ustawy zasadniczej, nikt nie może być obowiązany inaczej niż na podstawie ustawy, do ujawniania informacji dotyczących jego osoby (ust. 1). Władze nie mogą pozyskiwać, gromadzić i udostępniać innych informacji o obywatelach niż niezbędne w demokratycznym państwie prawnym (ust. 2). Ponadto każdy ma prawo dostępu do dotyczących go urzędowych dokumentów i zbiorów danych. Ograniczenie tego prawa może określić ustawa (ust. 3). Każdy ma prawo do żądania sprostowania oraz usunięcia informacji nieprawdziwych, niepełnych lub zebranych w sposób sprzeczny z ustawą (ust. 4). Zasady i tryb gromadzenia oraz udostępnienia informacji określa ustawa (ust. 5).

Aktem wskazanym w art. 51 ust. 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej jest ustawa o ochronie danych osobowych. Jednakże należy pamiętać, że przepisy ustawy o ochronie danych osobowych nie powinny być oderwane od przepisów służących ochronie innych wartości, a prawo do ochrony danych osobowych nie jest prawem absolutnym. Stosownie bowiem do art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw, a taką wolnością i prawem osobistym jest ochrona danych osobowych, mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw, a także nie mogą spowodować zachwiania relacji konstytucyjnego dobra, które jest ograniczane, do celu jaki ma być osiągnięty. W związku z powyżej przytoczonymi przepisami należy stwierdzić, że prawo do ochrony danych osobowych ulegnie ograniczeniu z uwagi na interes państwa, polegający na zapewnieniu ładu i porządku publicznego, a także bezpieczeństwu jego obywateli.

Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy, ocena zasadności wniosku Skarżącego o nakazanie usunięcia jego danych osobowych z KSIP, z uwagi na art. 31 ust. 3 ustawy zasadniczej,

musi uwzględniać także uwarunkowania wynikające z innych regulacji prawnych funkcjonujących w systemie prawa, a nie tylko z ustawy o ochronie danych osobowych,

Zgodnie z art. 27 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych przetwarzanie danych osobowych wrażliwych jest jednak dopuszczalne, jeżeli przepis szczególny innej ustawy zezwala na przetwarzanie takich danych bez zgody osoby, której dane dotyczą, i stwarza pełne gwarancje ich ochrony.

Legitymację prawną do przetwarzania danych osobowych osób, wobec których były prowadzone postępowania przez Policję stanowi art. 20 ust. 1 ustawy o Policji, zgodnie, z którym Policja z zachowaniem ograniczeń wynikających art. 19, może uzyskiwać informacje, w tym także niejawnie, gromadzić je, sprawdzać oraz przetwarzać. Policja może pobierać, uzyskiwać, gromadzić, przetwarzać i wykorzystywać w celu realizacji zadań ustawowych informacje, w tym dane osobowe, o osobach podejrzanych o popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, nieletnich dopuszczających się czynów zabronionych przez ustawę jako przestępstwa ścigane z oskarżenia publicznego, o osobach o nieustalonej tożsamości lub usiłujących ukryć swoją tożsamość, o osobach stwarzających zagrożenie, o których mowa w ustawie z dnia 22 listopada 2013 r. o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób, o osobach poszukiwanych oraz o osobach zaginionych (art. 20 ust. 2a ustawy o Policji). W świetle art. 20 ust. 2b ustawy o Policji, gromadzone informacje, mogą obejmować: dane osobowe, o których mowa w art. 27 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, z tym, że dane dotyczące kodu genetycznego obejmują informacje wyłącznie o niekodującej części DNA, odciski linii papilarnych, zdjęcia, szkice i opisy wizerunku, cechy i znaki szczególne, pseudonimy, informacje o: miejscu zamieszkania lub pobytu, wykształceniu, zawodzie, miejscu i stanowisku pracy oraz sytuacji materialnej i stanie majątku, dokumentach i przedmiotach, którymi się posługują, sposobie działania sprawcy, jego środowisku i kontaktach, sposobie zachowania się sprawców wobec osób pokrzywdzonych. Wymienionych informacji nie pobiera się w przypadku, gdy nie mają one przydatności wykrywczej, dowodowej lub identyfikacyjnej w prowadzonym postępowaniu. (art. 20 ust. 2 c ustawy o Policji).

Kwestia zaś okresu przechowywania tych danych została określona w art. 20 ust. 17 ustawy o Policji, zgodnie z którym dane osobowe zebrane w celu wykrycia przestępstwa przechowuje się przez okres, w którym są one niezbędne do realizacji ustawowych zadań Policji. Organy Policji dokonują weryfikacji tych danych zaraz po zakończeniu sprawy, w ramach której dane te zostały wprowadzone do zbioru, a ponadto nie rzadziej niż co 10 lat od dnia uzyskania informacji, usuwając dane zbędne. Dane osobowe o których mowa w art. 20 ust. 17 ustawy o Policji usuwa się, jeżeli organ Policji powziął wiarygodną informację, że 1) czynu stanowiącego podstawę wprowadzenia informacji do zbioru nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia, 2) zdarzenie lub okoliczność, w związku z którymi wprowadzono informacje do zbioru, nie ma znamion czynu zabronionego, 3) osoba, której dane dotyczą, została uniewinniona prawomocnym wyrokiem sądu (art. 20 ust. 17b ustawy o Policji).

Jednakże dane osobowe ujawniające pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub filozoficzne, przynależność wyznaniową, partyjną lub związkową oraz dane o stanie zdrowia, nałogach lub życiu seksualnym osób, podejrzanych o popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, które nie zostały skazane za te przestępstwa, podlegają komisijnemu i protokolarnemu zniszczeniu niezwłocznie po uprawomocnieniu się stosownego orzeczenia (art. 20 ust. 18).

Szczegółowe zasady przetwarzania danych osobowych osób wymienionych w art. 20 ust. 2a ustawy o Policji określa rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 grudnia 2012 r. w sprawie przetwarzania informacji przez Policję (Dz. U. 2013 Nr 8). Zgodnie z § 10 przedmiotowego rozporządzenia do wykonywania czynności w zakresie pobierania, uzyskiwania, gromadzenia, sprawdzania, przetwarzania i wykorzystywania informacji, w tym danych osobowych, o których mowa w art. 20 ust. 2a i 2b ustawy o Policji, prowadzi się w Policji Krajowy System Informacyjny Policji (KSIP) będący zestawem zbiorów danych przetwarzanych w systemach teleinformatycznych. W KSIP mogą być przetwarzane również informacje, w tym dane osobowe, do których gromadzenia, uzyskiwania i przetwarzania Policja jest uprawniona na podstawie odrębnych ustaw, jeżeli takie przetwarzanie przyczynia się do koordynacji informacji oraz efektywniejszej organizacji i realizacji ustawowych zadań Policji w zakresie wykrywania i ścigania sprawców przestępstw oraz zapobiegania przestępczości oraz jej zwalczania, a także ochrony życia i zdrowia ludzi (§ 10 ust. 2 rozporządzenia). Należy podkreślić, że kryterium niezbędności przetwarzania danych osobowych w KSIP musi być zawsze odnoszone do ustawowych zadań Policji, których realizowaniu mają służyć przepisy art. 20 ust. 1, ust. 2a i 2b w związku z art. 20 ust. 17 ustawy o Policji.

Jak stanowi § 32 rozporządzenia dane osobowe zgromadzone w celu wykrycia przestępstwa podlegają systematycznej weryfikacji przez organy Policji zgodnie z art. 20 ust. 17 ustawy o Policji. Przy weryfikacji danych osobowych pod kątem ich przydatności w prowadzonych postępowaniach uwzględnia się: rodzaj i charakter popełnionego czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa; rodzaj i charakter dobra chronionego prawem naruszonego popełnionym przestępstwem, formy sprawstwa i umyślności jego popełnienia, postaci zamiaru i skutki czynu, w tym rodzaj i rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, zagrożenie sankcją prawną za popełnione przestępstwo, liczbę popełnionych przestępstw, czas, jaki upłynął od momentu wprowadzenia informacji do zbioru danych do momentu dokonywania weryfikacji, inne informacje zgromadzone o osobie, legalność uzyskania, pobrania lub zgromadzenia informacji oraz prawdziwość tych informacji, istnienie przesłanek legalności oraz niezbędność dalszego przetwarzania informacji do wykonywania zadań ustawowych Policji, wystąpienie okoliczności określonych w art. 20 ust. 17b i 18 ustawy o Policji. Organy Policji mogą dokonywać tej weryfikacji z urzędu, wykorzystując informacje zgromadzone w zbiorach danych prowadzonych w Policji powiązanych z danymi osobowymi wytypowanymi do weryfikacji, zawartych we wnioskach, których dane dotyczą w trybie art. 32 ust. 1 pkt 1-6, art. 33 i art. 35 ustawy o ochronie danych osobowych, uzyskanych od innych organów, służb lub instytucji państwowych. (§ 33 Rozporządzenia). Organ Policji, który zebrał lub zgromadził w zbiorze danych

dane osobowe w celu dowodowym lub identyfikacyjnym, weryfikując te dane, uwzględnia rodzaj chronionego dobra, upływ terminów przewidzianych do archiwizacji akt prowadzonych spraw, przedawnienie karalności czynu będącego podstawą zgromadzenia danych osobowych lub ustanie okoliczności albo ziszczenie się celu uzasadniającego wprowadzenie tych danych do zbioru danych. Do oceny tych danych osobowych stosuje się odpowiednio kryteria z § 32 Rozporządzenia.

W świetle powyższych regulacji, organy Policji są więc uprawnione do przetwarzania danych osobowych osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa. Na organach Policji na podstawie art. 1 ust. 2 ustawy o Policji ciąży obowiązek zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego, a do spełnienia tego obowiązku jest niezbędne przetwarzanie danych osobowych w KSIP. Należy również podkreślić, że przetwarzanie danych zawartych w KSIP ma służyć dobru ogólnemu, toteż dysponowanie informacjami zgromadzonymi w zbiorze przez okres czasu, w jakim informacje te są organom Policji potrzebne, jest wprost proporcjonalne do celu, który organy te realizują w związku z koniecznością zapewnienia ładu i porządku publicznego oraz bezpieczeństwu publicznemu. Wyżej wskazane uregulowania wynikające z ustawy o Policji, pomimo tego, że ograniczają sferę prywatności osoby, podejrzanej o popełnienie przestępstwa, a nawet osoby, wobec której nastąpiło zatarcie skazania, to ograniczenia te podyktowane są koniecznością w zapewnieniu bezpieczeństwa i porządku publicznego, na co zezwala art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Przepisy art. 20 ust. 1, ust. 2a i 2b w związku z art. 20 ust. 17 ustawy o Policji odpowiadają zasadzie proporcjonalności. Mechanizm działania zasady proporcjonalności nakazuje, by realizacja tych zadań odbywała się z poszanowaniem generalnych zasad konstytucyjnych, czyli zasady państwa prawnego (art. 2 Konstytucji) i zasady legalizmu (art. 7 Konstytucji). Wprowadzenie uregulowań ustawowych, które zezwalają organom Policji na przetwarzanie danych osobowych osób wchodzących w konflikt z prawem, mieści się w ramach zasady demokratycznego państwa prawnego i zasady legalizmu, gdyż zapewnienie porządku publicznego oraz bezpieczeństwa obywateli jest interesem nadrzędnym państwa, realizowanym między innymi przez organy Policji. Dlatego nie można pozbawiać Policji podstawowego instrumentu zwalczania przestępczości, jakim jest dostęp do jak najpełniejszej informacji, którą Policja sama wytworzyła w sposób legalny. Ponadto należy podkreślić, że wspomniane ograniczenie wolności obywatelskiej nie narusza konstytucyjnej hierarchii dóbr.

Odnosząc się do stanu faktycznego sprawy należy wskazać, że obecnie Policja nie przetwarza w KSIP danych osobowych Skarżącego w zakresie popełnionego przez niego wykroczenia w dniu [...] maja 2012 r. ([...].05.12) nr [...], więc takowych nie ma możliwości usunąć. Biorąc zaś pod uwagę, iż Policja przetwarza obecnie w KSIP dane osobowe Skarżącego w zakresie przedstawionego mu w drugiej połowie 2010 r. zarzutu popełnienia czynu zabronionego z art. 278 § 1 kk stwierdzić należy, że czyn z tego artykułu kwalifikuje się do przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, a co za tym idzie mieści się w granicach art. 20 ust. 1 ustawy o Policji.

W związku z powyższym nie można nakazać organowi Policji usunięcia danych osobowych Skarżącego z KSIP, z uwagi iż Komendant Główny Policji przechowuje dane osobowe Skarżącego legalnie. To organy Policji oceniają przydatność danych zawartych w KSIP i dokonują ich

weryfikacji po zakończeniu sprawy, w ramach której dane te zostały wprowadzone do zbioru, nie rzadziej niż co 10 lat od dnia uzyskania lub pobrania informacji. W rozpoznawanej sprawie okres 10 lat jeszcze nie upłynął. Nadto należy wskazać, że przepis art. 20 ust. 2a ustawy o Policji stanowi *lex specialis* w stosunku do przepisów ustawy o ochronie danych osobowych. Policja może przetwarzać dane osobowe m.in. osób podejrzanych o popełnienie przestępstw nie tylko bez ich zgody, ale co istotne w sprawie bez ich „wiedzy”. W tym miejscu należy podnieść, że KSIP nie stanowi rejestru (zbioru danych osobowych) osób skazanych czy też ukaranych, gdyż takie funkcje pełni Krajowy Rejestr Karny. Informacje, jakimi dysponuje KSIP, nie stanowią źródła wiedzy powszechnie dostępnej, bowiem służą one wyłącznie do realizacji zadań Policji, o których mowa w art. 1 ust. 2 ustawy o Policji.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych i art. 129 § 2 w zw. z art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).